

ELTE Gyertyánffy István Gyakorló Általános Iskola

Mesterházy Ferenc úr részére

Tisztelt Igazgató úr!

16 év... „Kis lépés az emberiségnek”, de jelentős ugrás szerény kis családjunk életében.

Múlt héten 16 év oly sok kapkodós reggele után utoljára jöttünk végig a megszokott, zsúfolt, dugóval terhelt, sokszor bosszantóan lassú, máskor meglepően gyors útvonalon, hogy a rettegett becsengetés előtt még időben beérjen gyermekünk. Egy utolsó gyors, de alapos búcsú a kapuban -minden megvan?, tízórai, lecke, kulcs, bérlet, pénztárca?- aztán futás tovább, mindenki a dolgára.

Ádám volt az első, 16 évvel ezelőtt izgatottan feszített az elsősöknek járó kockás kendőjében, és vonult be osztálytársaival az évnnyitón Seres Kati néni vezetésével. Őt 3 évvel később Dani követte, zavartan ballagott az elsősöknek járó taps kíséretében Fehér Ágnes néni osztályában, míg végül 5 évvel később Zsófi következett, Józsa Ildikó néni vezetésével büszkén állva rá a nagy tesók által bejárt útra. Később aztán az oly sok kedves tanárjaik mellett Gabi néni, Laci bácsi (Leslie Danger!), és most, a célegyenesben Tünde néni gondos kezei alatt bontogatták szárnyaikat.

A helyszínek, feladatok változnak, gyermekeink öregszenek (persze csak ők!) - Ádám azóta egyetemre jár, Dani jelenleg az érettségi és felvételi gyönyörűségeit éli meg, Zsófi pedig izgatottan várja a gimnázium kalandját.

Nekik is, szüleiknek is új volt az iskolai rendszer az óvoda szabadsága után, nem kis kihívást jelentettek a szigorúbb kööttségek és kötelezettségek. És bár mindannyian jártunk valamikor a távoli múltban iskolába, mégiscsak átkerültünk a másik oldalra, ahol bár úgy érezzük -vagy legalább is szeretnénk- hogy mi irányítjuk a dolgokat, mégiscsak rá kell jönnünk, hogy ezek a kicsi emberkék, akik életünk legnagyobb kincsei önálló, a miénktől -és persze egymásétól is- sokszor érthetetlenül távol álló gondolatok, szándékok és célok szerint cselekszenek. Persze mennyire unalmas is lenne a világ, ha nem így lenne... Nos, ezt bátran állíthatjuk, az utóbbi 16 év nem telt unalmasan. Nem csak nekünk, hanem dokumentumokkal (ellenőrzők) bizonyíthatóan kedves tanárainknak sem – erről gyermekeink a maguk módján gondoskodtak, mind a tanteremben, mind pedig otthon.

De végül mégiscsak eltelt ez a sok-sok év... Még hátravan egy utolsó évváró, aztán már csak kívülről fogjuk nézegetni az iskola épületét, amikor véletlenül erre megyünk el az autóval. De jó volt, emlékszel...? És persze egyre kevesebbre fogunk emlékezni, különösen mi, szülők... Az emlékek között szerencsére még a legkeserűbb pillanatok is megédesednek, legnagyobb veszekedéseinkre, nehézségeinkre is csak egy-egy apró de hasznos kihívásként gondolunk vissza.

Gyermekeink büszkén mondják majd baráti társaságban, munkahelyen, bárhol, hogy „én a Kisjánosba jártam”... Jó helyen voltak 8-8 évig, jó emberek között, ahol jó dolgokat csináltak és tanultak. Nem csak a tananyagot, hanem azon túl is sok minden fontosat, hasznosat, nélkülözhetetlent. Sokat kaptak tanáraiktól - tudást, tartást, fegyelmet, figyelmet, amiért hálával gondolunk vissza mindannyian ezekre az évekre.

„Kellene a szárnyak, míg tart az út...” – nos a szárnyak kinőttek, és bár próbáljuk tanáraikkal együtt mi is nyesegetni azokat, azt reméljük és kívánjuk, messzire viszik őket. Az út előttük áll, azt még egyikünk sem ismeri. De a múltjukat már igen. Ezt a 8-8 évet már nem veszi el tőlük senki, és ők sem

akarják elcserélni. Viszik magukkal messzire, és hogy visszatérnek-e majd ide ők is új szerepben, újabb kicsi emberkéekkel, most még nem tudhatjuk.

Akár igen, akár nem, az ISKOLA ott lesz bennük, és reméljük itt lesz még sokáig igazából is, mert az nem csak a miénk, hanem sok más családé volt, illetve lesz még.

Nekik is, és az iskola minden tanárának, munkatársának sok-sok további sikert, örömet, kitartást kívánunk ezen falak között, és azokon kívül is.

Minden jót, és viszontlátásra:

Telegdy család

Zsófi Adán Dani
Anita Juli

2018. június 18.